

Természettudományos tárgyak tanítása a XXI. század színvonalán

Célegyenesben a laborfejlesztési projekt

A Vörösmarty Mihály Gimnáziumban megvalósuló természettudományos közoktatás-fejlesztési projekt keretében több kiemelten fontos esemény történt 2012. második negyedévében. Ezekről számolt be a projekt menedzsere múlt pénteki sajtótájékoztatóján. Mile Orsolya hangsúlyozta: a laboratóriumi foglalkozásokat ösztől már az új eszközökkel, az új tananyag segítségével tudják megtartani.

Mile Orsolya projektmenedzser: Összel már az új eszközökkel, új tananyagokkal dolgozhatnak a diákok a VMG laboratóriumában

Mozgalmas időszak volt 2012. második negyedévé a Vörösmarty Mihály Gimnáziumban megvalósuló természettudományos közoktatás-fejlesztési projekt szempontjából. Hogy mi minden történt az elmúlt hónapokban, arról Mile Orsolya számolt be egy múlt pénteki sajtótájékoztatóján, amit T. Mészáros András nyitott meg. A polgármester kiemelte: ez a projekt nemcsak a város, hanem az egész ország szempontjából fontos, hiszen az

oktatásügyről szóló jelentések rendszerint megjegyzi, hogy a diákok természettudományos irányú érdeklődése szűnőben van.

– Én úgy vélem: ez nem igaz. Talán csak azok a körülmények, amelyek lehetővé teszik, hogy magas színvonalú, modern metodikával tanulják a diákok ezeket a tárgyakat, nem mindig a legjobbak. Érdem ezen szeretnénk változtatni, a projekt is ezt alapozza meg: segítségével a természettudományos

oktatás XXI. századi és európai szintű lehetőséghez jut Érdem és környékén – hangsúlyozta T. Mészáros András, aki köszönetet mondott a projektben részt vevőknek a munkájukért.

Mile Orsolya előadásában azt mutatta be, milyen eredményeket sikerült elérni az elmúlt negyedévben.

– A több, mint 280 millió forintos támogatásból megvalósuló, két évig tartó projekt 2011. áprilisában indult, most tehát a félidőnél tartunk. A gimnázium mellett nyolc érdi, egy diósi és egy sóskúti intézmény vesz részt a programban. Múlt nyáron megtörtént a laboratórium átalakítása, bebútorozása, majd megkezdődött a szakmai munka is, azaz a programban részt vevő pedagógusok továbbképzése, illetve a papíralapú tananyag elkészítése.

Újabb továbbképzésre került

sor 2012. második negyedévében, azon tanárok bevonásával, akik a laboratóriumi gyakorlatokat levezetik.

A második negyedévben zárult a tananyag-fejlesztési folyamat második szakasza is, azaz: a digitális tananyagok kidolgozása – összesen 248 darab, digitális táblán alkalmazható prezentáció készült el. Emellett májusban fejeződött be a laboratóriumi eszközök beszerzését célzó, igen hosszadalmas közbeszerzési eljárás, amelynek eredményeképp korszerű, a XXI. századi elvárásoknak megfelelő eszközökkel gazdagodhat az új laboratórium. Ezek közt csaknem háromszáz darab digitális és elektromos, illetve 3600 klasszikus laboratóriumi eszköz szerepel. A felszerelés leszállítása májusban megkezdődött, és a nyár folyamán le is zárul.

Múlt hónapban megkezdődtek a laboratóriumi foglalkozások is – még a régi eszközökkel –, a gimnázium és a partneriskolák részvételével. A szeptemberi tanévkezdéskor azonban már az új felszerelést tudják használni a diákok és a tanárok.

– A nyár is tartogat azonban feladatokat: a projekt keretében kifejlesztett papíralapú tananyagokat a vakáció ideje alatt sokszorosítják, és e hónapokban szeretnénk megszervezni azt is, hogy a partneriskolákból érkező diákokat bérelt busz szállítsa. Bízunk benne, hogy az őszi laborfoglalkozásokra már buszok viszik a más iskolákból érkező gyerekeket és pedagógusokat – mondta a projektmenedzser, aki azzal zárta szavait: a laboratóriumi foglalkozásokat ősszel már úgy tudják megtartani a Vörösmarty gimnáziumban, hogy ahhoz minden feltétel teljesül, és e projekt hozzájárul a versenyképes természettudományos szaktudással rendelkezők számának növeléséhez.

Ádám Katalin

A szerkesztő jegyzete

Magyar kártya

Azt hiszem, először akkor hallottam ezt a nevet, amikor valamikor régen, meglehetősen ritka kártyázásaim közepebe az egyik hozzáértő szűrős tekintetét rám vetette, majd játékomat értékelve így szólt: a Piatnik csak kártyát tudott adni, észt hozzá nem! A kétségtelenül jelentős igazságtartalommal bíró megállapítást aztán a későbbiekben többféle megfogalmazásban is megismertem, és egyre bizonyosabbá vált, hogy nevezett úr az olykor sok pénzt hozó, gyakrabban még többet vivő színes játéklapok területén bizony nem akárcsak lehetett.

Ferdinand Piatnik ugyanis, akinek apja Budán született és Pozsonyban végzett kártyafestő iskolát, üzletemberként is igen sikeres volt. Az 1835 körül a pesti Schneider József által kitalált, a svájci Tell Vilmos-történet alakjaival díszített kártyát 1865 körül kezdte gyártani, majd budapesti, prágai és krakkói leányvállalatai útján gyakorlatilag az egész monarchiát betérítette vele. Ezeket a lapokat használjuk mindmáig, ám a kártyatörténet ezen pontján érdemes megállnunk egy pillanatra. Hogyan került a lapokra a népe szabadságáért küzdő Tell Vilmos története, és hogy jön ide Svájc? A két kérdésre a válasz egyidejűleg politikai és gazdasági. Politikai, mert az 1848-as szabadságharc előtt a forrongó Habsburg Birodalomban Schneidermester nem mert Bocskait, Thökölyt, vagy éppen II. Rákóczi Ferencet kártyalapra tenni, félve tiltástól és büntetéstől. Így választotta a nyilaival pontosan célzó svájci szabadsághóstit, akinek még annyi előnye is volt, hogy német szerző, Friedrich Schiller örökítette meg dicsőséges tetteit, tehát jó haszonnal találhatunk gazdára a kártyacsomagok egész Közép-Európában.

Na de miért kell nekünk mások szabadságharcának szereplőit nézegetnünk a nevében is magyar kártya lapjain? És miért éppen a svájciakét, akiknek nevét nemcsak a legendás bicska és a megfelelő méret esetén fültre is lehúzható sapka tette ismertté Magyarországon, hanem manapság sokkal inkább a fojtogató devizahitelek? Megérett tehát az idő a változtatásra, és ezt éles szemmel vette észre egy mindeddig kevésbé ismert civil szervezet, a Magyar Snapszer Szövetség. Elnökiük kemény és határozott kinyilatkoztatást tett: Eljött az az idő, hogy végre magyar hősképet ábrázoljanak a magyar kártyák! Ennek érdekében a szövetség pályázatot hirdetett: terveket várnak arra vonatkozóan, hogy hogy nézzen ki az új magyar kártya.

Nem lesz könnyű a pályázók dolga. Széchenyit már lefoglalta a kormányzat jó ügyek segítésére – Széchenyi-kártya! – de a többi történelmi alakunk is szinte kivétel nélkül foglalt, arcképükkel naponta találkozhatunk bankjegyeinken. Marad tehát a jelenkor, de itt már a színekre is figyelni kell. Ki szerepeljen például a zöld ász lapján? Pödrött bajuszú, Don Quijotére hasonlító szónok? Vagy ki legyen a vörös, vagyis a piros király? Tüskés hajú, élesen fogalmazó fiatalember, vagy fejét félrehajító, szemüveges, gyorsbeszédű közszereplő? A népszerű főzelék-növényhez köthető legkisebb értékű figurára, a mellényt viselő tők alsóra pedig már tippelni sem merek.

Vajon mit szólna mindehhez Piatnik?

Családi körben megélt boldogság

Századik születésnap

„Egész életemben nagyon boldog voltam” – a dédmama családjá körében

Egész életemben nagyon boldog voltam – emlékezett a múltira mosolyogva Kövesi Lajosné, aki június 21-én ünnepelte századik születésnapját. A családtagok – gyerekek, unokák, dédunokák – mellett T. Mészáros András polgármester is gratulált az idős hölgynek.

Kövesi Lajosné egy héttel Ferenc Ferdinánd trónörökös meggyilkolása előtt született. Átélte két világháborút, két forra-

dalmat. Élete az Osztrák-Magyar Monarchia alatt kezdődött – és azóta hány államformát megélt: népköztársaságot és tanácsköztársaságot, királyságot és köztársaságot. Négy gyermeke, hat unokája és három dédunokája született. Családjával Kislődön élt, 1954-ben költöztek Érdre.

A június 21-i századik születésnapon a kis érldiégi házban gyűlt össze a család, hogy felköszöntsék Kövesi Lajosné. T.

Mészáros András polgármester személyesen adta át jókívánásait és a város ajándékait, Orbán Viktor miniszterelnök pedig emléklapot küldött az ünnepeltnek, aki kényelmes karosszékében ülve fogadta az öt felköszöntőket – és persze visszaemlékezett a régi napokra is.

– Egész életemben nagyon boldog voltam. Minden úgy alakult, ahogy én szerettem volna, és csodálatos emberhez mentem férjhez. Most már ugyan nehezemre esik a munka, de korábban mindig dolgoztam, tevékenykedtem a kertben – mondta mosolyogva a százéves dédmama. A lánya mutatta is az ágyást, amit a mama hozott rendbe még tavasszal; mint mondta, a fűvet is ő sarlózta a kertben.

Ritka csoda, hogy valaki egészségben megéleje a századik esztendejét, főleg, ha az a száz év a történelem egyik legviharosabb évszázada volt – és még csodálatosabb, hogy az elmúlt évtizedekre visszatekintve nem a nélkülözés, a veszteségek, a félelmek jutnak Kövesi Lajosné eszébe, hanem a családja körében megélt boldogság. Kívánjuk, hogy még sok időt tölthessen szerettei körében, és megélehesse a negyedik dédunokája születését.

Á. K.

Semmi sincs ingyen, mindenért meg kell fizetnünk! – jelentette ki annak idején nagy nyomtatékkal édesanyám, amikor a fűszeresnél a pult melletti zsák-ból kihálásztam egy Szent János kenyeret. – Tedd csak szépen vissza! Értsd meg kislám, arra most nincs pénzünk s azt a fűszeres bácsi nem adja ingyen, hiszen ő is fizetett érte.

Nekem, a négy-öt éves gyermeknek fogalmam sem volt ezekről a közgazdasági dolgokról, amelyek pedig akkor is szigorúan meghatározták az emberek és a társadalmak életét. Néhány év múltán, egy eset kapcsán ismét előkerült az ingyenesség. Szerencsére, az iskolából hazamenet engedélyt kértem édesanyámtól a délutáni ingyenes filmvetítésre.

Mikor erről kifaggattott, elmondtam, hogy egy bácsi ingyenes filmbemutatóra hívtam az iskolából kijövet sokunkat. Megígérte, hogy jól szórakozunk. Bemondtam az utca nevét és a házszámot is. Édesanyám persze, nem engedett el az „ingyenes” bemutatóra. Akadtak azonban szülőik, akik a rendőrségi telefonáltak. Később az újságok megírták: az illetőt letartóztatták, a bíróság előtt felelőségre vonták, és súlyos ítéletet szabtak ki rá a kiskorúak erkölcseneinek megrontásáért és annak kísérletéért.

Érettségi után teljes bizonyosságot szerezhettem: semmi nincs ingyen, mindennek megvan az ára, tehát meg is kell dolgoznunk érte. Amiért pedig megdolgoztunk, annak értéke növekszik.

Ingyen?

Ezért is eltételek minden olyan jelenséget, amely az ingyenesség hiedelmét és látszatát keltve szedi gyanútlan, hiszékeny áldozatait. Nehéz gazdasági viszonyok közt egyre otthonosabbnak érzi magát az a reklámözön, amely pedig az ingyenesség hordozója. Ez a reklámözön jelen van a rádióadásokban, a tévéreklámok dzsungelében és sajnos, a hírközlési eszközök minden megnyilvánulásában. Mobilszámomat igen kevesen tudják, néhány kereskedelmi cég mégis hozzájutott. Így aztán már mobiltelefonomon is érkezett hozzám ajánlat ingyenes vacsora fogyasztására, amely alkalommal csupán X.Y. rövid előadását, helyesebben szavait szükséges meghallgatnom, némely számomra „nélkülözhetetlen” eszköz beszerzése érdekében. Magyarra fordítva: a vacsora ára már benne van azokban a cikkekben, amelyek megvételére bizonyosan rábeszél a vacsora főszereplője, a szakértő.

A reklámhadjárat a nyolcvan-kilenc év alatt megőrzött egészségemet is célla veszi: a vonalas telefonomban megszólaló kedves női hang az orvosi vizsgálat szakmai kifejezéseinek tömeges áradatát zúdítja rám. Túrelmesen várom, hogy a mondata végére érve köszönjem meg felajánlott segítségét, de a mondatnak nincs vége. Amikor ez mégis elérkezik, megköszönöm a kedvességét, de életkoromra hivatkozva kijelentem: sajnos, nem tudok

megjelenni semmiféle orvosi rendelésben. Ugyan! – kapom a gyors, kissé méltatlankodó választ: – Orvoskollégánk keresi meg önt személyesen, a lakásán. Természetesen ingyen, minden fizetési kötelezettség nélkül!

Legálább tudatosan nem beszél-nének mellé – sóhajtok befelé. Mert bizony semmi sincs ingyen, legkevésbé az ilyesfajta bonyolultnak tetsző, műszerezett vizsgálat! Rég semetőbe költözött édesanyámnak hiszek ma is: „Mindennek ára van, mindenért fizetni kell! Semmit nem adnak ingyen, és aki ilyet mond, az nem mond igazat!”

A téma akkor is bennem motoszkált, amikor az egyik általános iskolában a felsős tanulók részére rendhagyó irodalmi órát tartottam. Egy váratlan fordulatlat „próza” kérdést tettem fel nekik: – Ki tudná megmondani, hogy napjainkban mit kapunk ingyen a természetből? – A fél osztály nyújtotta fel jobb kezét, hogy szívesen válaszolna. Hiteles statisztikát ugyan nem készítettem, de a tanulók zöme első helyen a levegőt, a vizet, az erdős hegyeket, a napfélkeltét és a naplementét említették. Csak vázlatosan tudtam elmondani, hogy a beszívható, tiszta levegő, a tiszta, iható víz, az erdővel teli hegyoldalak, nem különben a naplemente és -nyugta hány dollár milliárdjába kerül az emberiségnek. Ennek kifejtéséhez sok rendhagyó óra kifejtésére lenne szükség.

Egy más alkalommal, majd még szóba hozzuk...

Bíró András